

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VI. évf. Különszám

2001. HÚSVÉT

PILÁTUS

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

„Rongy csöcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellük verő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat a császárt,
Ki bíróvá tett *ilyen* nép felett.

»Feszítsd meg!« – üvöltötték a fülembe,
Amíg unottan odalöktem nékik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye –
Vajon álmodik-e még a kereszten?
Valamit szolt nékem az igazságról,
Aztán némán vérzett, ragyogott.
Gúnynal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: »én vagyok«.

Eh, hát kicsoda nékem ez az ember?!

A csöcselék morajlott, mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is,
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilátus lelke nem lesz nehezebb,
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

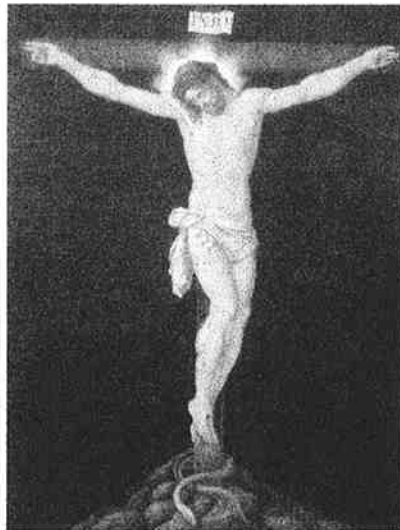
»De jaj! vajon kire szállott a vére?!«

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

»Feszítsd meg!« üvöltötték a fülembe
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy-vagy üres volt tán a szívem?
Eh mit bánom én, a bölcs szív üres,
Bús madarak, el a szívemről, hess!

»Feszítsd meg!« üvöltötték a fülembe,
Mi közöm hozzá? feszítsétek hát,
Te véreskező, szennyes csöcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!
Él-e, meghal-e, egy marad az átok,

Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítsétek hát!
Vigyétek! – Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán *mégis* király volt!”

Csend most. De hallga! Most az éj kopog.
Pilátus udvarában a papok.

„Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nékünk,
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát.
Nem készítetted jól a Golgothát!”

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím, kövé vált a nádszál: oly kemény.
(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilátus nő, ahogy beszélni kezd:

„A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperator, magamat:
E négy betű az én becsületem!!
Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam.”

Benn csönd, de künn az éj zsolttárba kezd
S áll a zsolttáros éjben a kereszt.

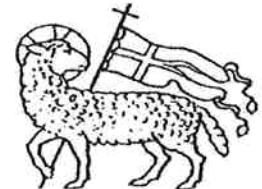
Reményik Sándor

mert „nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úr tetteit,”
mert szívünk ujjonghat a zsolttár folytatásával: „ez az a nap, melyet az Úr szerzett, örvendezzünk és vigadjunk azon,”
mert Krisztus fénye világít nekünk életet és világosságot hozva, legyőzte halálával a halált,
mert Krisztus megváltott, megtörte a gonoszság hatalmát, és így az örök élet örökösévé lehetünk,
mert a „hívókhöz illik a dicséret...”, szívünk Őbenne ujjong.”

Ezért énekeljünk új dalt az Úrnak:
Alleluja!

Kegelevich Lászlóné

Antiochiai Szent Ignácnak a szmirnaiakhoz írt leveléből

„... Poncius Pilátus és Heródes negyedes fejedelem alatt valóban testben felszögeztetett (mely isteni és boldog szenvedésének gyümölcse mi vagyunk), hogy feltámadása által mindörökké felemelje zászlaját a szentek és a benne hívók előtt, legyenek a zsidók vagy a pogányok közül valók, egyháza egy testében.

Érettünk szenvedte el mindezt, hogy üdvözüljünk; és valóságosan szenvedett, ahogyan valóságban fel is támasztotta önmagát...

Én tudom és hiszem, hogy a feltámadás után is testben van. Mikor eljött Péterhez és társaihoz, ezt mondta nekik »Fogjatok meg, tapintsatok meg, és lássátok, nem vagyok testetlen démon«. Tüstént meg is tapintották és hittek, miután áthatotta őket teste és Lelke. Ezért is vetették meg a halált, s a halálnál erősebbnek bizonyultak.”

A Feltámadott örömét és békéjét kívánjuk minden kedves hívónknak!

Kovács Gábor atya tanításában három estén keresztül a beavató

Húsvéti triduum Gábor atyával

szentségek értékét és hatását éltük át újra: a keresztséget, az Oltáriszentséget, a bérmálás szentségét. A lelkigyakorlatos beszédekre – melyeken szép számmal vettünk részt – a szentmisék után került sor, így lehetőség nyílt olyan dolgokra is, melyek nem férnek bele a liturgia kereteibe. Így igazán lelkigyakorlat lett a három este.

1999-ben két új dolog kezdődött Újlakon, emlékezett vissza első este Gábor atya, a katekumenátus és a zsolozsma. Az egyik a hit továbbadása, a beavató szentségek vételére való előkészítés, a másik Isten dicsőítése. Nem kötelező vallásgyakorlat ez, de sok újlaki megérezte, mennyi kegyelem forrása.

Pál és Szilás Filippiben börtönbe készültek. (ApCsel 16,25) Megvesszőzték őket, és kezüket, lábukat kalodába zárták. Nem méltatlankodtak nyomorult helyzetük miatt, hanem zsoldárokat énekeltek, dicsőítették Istent. Ők Jézusnak adták életüket, tehettek velük, amit akarnak. Isten szeretete mindent megér. Énekükre a Szentlélek töltötte be a börtönt. A sátn kiszorult, megrendült a föld, és az ajtók kinyíltak, a zárok leestek. A börtönőr kardjába

akart dőlni, gondolván, hogy a foglyai megszöktek. Pál rákiáltott: „Ne tedd! Itt vagyunk!” – „Hogy lehet ez?” A börtönőr felvitte őket lakásába, megkeresztelkedett egész házanépével és együtt örvendeztek!

Minket is sötétség, gonoszság, beszürkülés vesz körül. Mit kell tennünk? Amit Pál mond: Higgy Jézus Krisztusban! Ez új dimenziót nyit meg, újjászületünk általa. – Hitünk egész életünkben próbára van téve. De nem vagyunk egyedül: a keresztségben belénk költözik Isten, és az erőt Ő adja.

Az elméleti tanítás után Gábor atya megkérdezte: Ki az, aki így akar élni, Istent dicsérve, Őneki átadva életét? Felállással jeleztük igenünket és elmondtuk a Gábor atya által megfogalmazott ön-átadó imát, majd ő imádkozott fölöttünk, hogy imánk meghallgatásra találjon.

Második este: Istennel való kapcsolatunk jelképe lehet a két ember közötti tiszta, önajándékozó, elfogadó szerelem, amelyről az „Énekek éneke” szól. Ezért került bele a Szentírásba, és lett szent könyv a szerelmes versek és lakodalmos énekek gyűjteménye. Isten ajándékozó, szerelmes szeretettel szeret minket és vágyva vágyik viszonzszeretettünkre. Egészen bensőséges kapcsolatban kell lennünk Vele. Avilai Nagy Szent Teréznek egy szeretettől lángoló arcú angyal jelent meg látomásában, és szíven döfte egy tüzes végű lándzsával. Elragadtatásában a szent majdnem belehalt a gyönyörűségbe. Halála után a boncolásnál megtalálták a szívéen ejtett seb nyomát.

Nem értik a lényegét azok, akik a papi cölibátuson vitatkoznak. Nem értik, hogy Isten szerelme mellett nem fér el földi szerelem.

Mélységes vágy él bennünk, hogy egészen szeretve legyünk, egészen odaajándékozzuk magunkat. A keresztény házaset, az egymásnak ajándékozás gyakorlása az Istennek való odaadottság része. Isten rendelkezésére kell bocsátanunk életünket. Az öncélú vágyainkat kielégítő kapcsolat nem szent és nem megengedett. Ha Istené vagyok, bálványaim nem lehetnek. Nem kényelmes sétaút az üdvösségre vezető út. De csak ez ad biztonságot, békét, örömet. A keresztre feszített Jézust csak akkor követhetem, ha én is felveszem a keresztemet. Jézus életét adta értem, felajánlja magát a szentáldozásban, átjár testével, vérével. Személyes sze-

retetet ad és vár tőlem. Egészen bensőséges kapcsolatban kell

legyek Vele. A második beavató szentség nem egyszeri esemény. De minden további áldozásban mélyülnie kell az egyesülésnek, a szerelemnek közte és köztem. Az a hivatásunk, hogy Istennel való szerelmünknek odaadjuk egész életünket, és nagy öröm fogja átjárni szívünket.

Aki ezt komolyan akarta, Gábor atya vezetésével így imádkozott: Uram, Jézus Krisztus, a Tied akarok lenni. A Te keresztlálodból és feltámadásodból akarok élni. Követni akarok a keskeny úton és a szűk kapun szeretnék bemenni. Köszönöm, hogy a kereszten magadat adtad értem, és a feltámadás dicsőségébe akarsz vezetni. Foglalj le magadnak engem. Kérlek, tégy szabadá az önzéstől, az önsajnálattól, a gógtól, a félelmelettől, az aggodalmaktól, a depressziótól, a magunkba zárkózástól.

A harmadik estét a Teremtés könyve első fejezetének első versével kezdte Gábor atya: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta és üres volt, és sötétség volt a mélység felett, és Isten Lelke a vizek felett lebegett.” Isten meg is valósítja, amit kimond, mert Lélek van benne. Az Úr szava, a teremtő ige, a Lélek terem – semmiből valamit. A Lélek, aki az Atyával és a Fiúval egyelényű.

Amikor Isten újjáteremti a meglévő, amikor a saját életébe, a saját szintjére emeli az embert, többet tesz, mint amikor a világot teremtette. A véges és végtelen között óriási az út. Ezt teszi, amikor a gyónatószékben feloldozást kap a bűnös ember.

Amikor a kenyérből és borból Jézus teste és vére lesz az átváltotatásokr.

Az új teremtés: Isten Lelkének erejéből jött létre Mária méhében a Magzat. De ehhez Mária igenje is kellett. Az újjáteremtésben Isten igénybe veszi közreműködésünket, pl. a kánaeni mennyegzőn vizet kell hordaniuk az embereknek, nem az üres kannát tölti meg borral. A gyónásban kell a bűnbánatunk a feloldozáshoz, cselekvő részesei vagyunk a csodának.

Isten használni akar valakit, aki már hisz, aki már újjá lett, hogy másokban is megfogadjon az új élet. Valakinek el kell mondania, kibem, miben hisz. Lett volna pünkösöd, ha nincsenek ott a tanítványok? Hogyan született volna meg az Egyház? Aki már kapott valamit, azt tovább kell adnia. Működött a Szentlélek, amikor a kezesek a katekumenek mellé álltak. Elmondták saját történetüket. Döntéseiket, harcaikat, kudarcaikat. Isten Lelke rajtuk keresztül terem újjá másokat. És lesz világosság!

A bérmálásban leszáll a Lélek, és tüzet hoz, hogy gyűjthass. Hogy továbbadja a hitet a körülöttem levő embereknek. A keresztségben Istené lettünk. Tegnap kimondtuk, hogy egyesülni akarunk Jézussal. Ma kérjük, hogy a Szentlélek működjön bennünk, és használjon minket, mert Isten újjáteremtő ereje van benne.

Ezen az estén így imádkoztunk: Uram, Jézus! Meg akarom tenni mindazt, amit akarsz! Szabadíts meg a félelemtől, a passzivitástól. Ragaszkodásaimtól, amelyek gátolnak. Add nekem az erő Lelkét, az igazság Lelkét, a pünkösöd üzenetét, hogy szóval és tettel tanúd legyek. Hogy továbbadjam feltámadásod titkát. Pusztá, üres és sötét mélység vagyok, Isten Lelke, szállj le rám és tölts be engem! Lobbantsd fel a bérmálás kegyelmeit, mert a bérmálás – küldetés.

Istenünk! Tedd valósággá, amiért imádkoztunk!

Fábry házaspár

Én vagyok a feltámadás és az élet

Fülembe cseng a virágvasárnapi hozsanna, az ünneplés zsvivaja, majd visszaélelkszem az Utolsó vacsora ünnepélyes csendjében elhangzó szavaidra: – *Vegyétek és egyétek, ez az én testem! Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem (Mt26,26.28)*. Próbálok megérteni a titkot, amit ránk hagysz. *Jobb nektek, ha elmegyek (Jn 16,7)*, mondod, és én ösztönösen tiltakoznék: Ne menj! De eljött a Te órád.

És éjszaka jön, a nagypéntek sötétsége. Összezavarodik bennem minden, elötörnek életem kudarcai, a megoldatlan feladatok. Kilitástalanság és reménytelenség vesz körül. Hiába minden, nem tudok velük mit kezdeni. Egyedül vagyok, Isten sincs sehoh.

Harmadnap hajnalodik. Megint hallom szavadat: – *Nem hagylak árván titeket, eljövök hozzátok (Jn14,18)*. – *Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért. (Jn 15,13)*. – *Ti szomorkodtok majd, de szomorúságotok örömmre fordul (Jn 16,20)*. – *A világban megpróbáltatások érnek titeket, de bízzatok, én legyőztem a világot (Jn 16,33)*. Újra ébred bennem a remény. Megjelenisz életemben és megszólítasz: – *Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog. Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem. Hiszed ezt? (Jn 11,25-26)*. Megrendülve dadogom: Hiszem, Uram, segíts hitetlenségemen.

H. B. E.